

konstitucijo hvalili, in celi večer očitno na tergu lepe pesme prepevali cesarju v hvalo. Mir, edinost in ljubezen do cesarja in do naše drage domovine si bodo vsi Višnjani tudi prihodnjic z vso močjo ohraniti prizadevali.

Istrijski Slovenci med Terzaškim in Reškim morjem.

(Dalje.)

Kadar pa ima biti pir, se en dan popred ubijejo janci, skopci (kostruni), letuče in se vse pripravi, kar je za gostovanje potrebniga. Za tem se pozove prva ženova in nevestna žlahta: koliko de jih sme eden in drugi poslati na pir, se pogodijo že v oni pogodbi, od ktere sim zadnjič povedal, in sicer tako, de če — postavim — ženin jih dopelje dvajsetero na pir, nevesta jih samo desetero sme dopeljati. — Na dan poroke gré ženin, in samo možki ž njim, po nevesto, in po poti streljajo, posebno, kadar pridejo že blizo hiše nevestne. Vsi imajo vence na klobukih, nar veči vence pa ima ženin in kum; v nekterih krajih gré pred „zvanimi“ (svati) eden z banderam, na katerim je na verhu en kolač, na verhu kolača pa veliko jabelko; tisti, kateri nosi to bandero, se imenuje „barjaktar.“ — Kadar pridejo v hišo, podá ženin nevesti en par postoli (čevljev) in en par nogovic; tako tudi njeni materi, če je še živa, sicer pa tisti, ktera je hišna gospodarica. Nevesta obuje té nogovice in postoli, zakaj samo v téh smé iti h poroki. Pri tem ji kum pomaga, in de — kakor pravijo — po srebro gré v cerkev, ji mora kum staviti tolarje v postoli.

Kadar imajo iti iz hiše, pride nevesta s trémi jabelki v rokah, ktere serdito meče v ženna; on se brani in skriva; če mu pa eno ali drugo v lice ali na nos prileti, se vsi smeja jo in rugajo. Po tém ženin berž pobere jabelka, jih spravi, in jih kadar iz cerkve gredó, z nevesto pojé. —

Nevesta se od drugih devic razloči, de ima vso glavo s svilnimi verbeci ovito, kateri po plečah doli visijo, in odzadej na glavi ima svitlo krončico. — Kadar gredo od hiše proč, jo prime kum za ruto, ktero ima ona na desni strani na pasu, in jo pelje, de se mu ne skrrije, do cerkve. — Če pa jasejo (jezdarijo) do cerkve, se pa kumu ni potreba bati, de bi mu nevesta ušla, kér ji dajo nar slabejiga konja.

Po poti imajo posebno glasbo (muziko); dva človeka grésta s pišalama, od katerih eden vodi tanjko, drugi pa bolj debélo prilaga; tudi pojejo: „Kraljeviča Marka“ in „divovka je obečana“ *) in več drugih pesem po dva in dva skupej.

Kadar pridejo tako do cerkve, pelje kum nevesto k oltarju, ji velí poklekniti na lévo stran ženna, in tako zadobista sv. zakon in blagoslov.

Za tém gredo iz cerkve, in nevesta vzame od ene svojih mladih en kolač, ga pomoči v blagoslovljeno vodo, se z njim pokriža, in ga verže iz cerkveniga praga med ljudi, kateri se valjajo večkrat po tléh za-nj. Še zmiram derži drug nevesto in tako grédo s svojo glasbo, ktera jim je práv všeč, plesat, ali v hišo, ali pa pod milim nebam. Na posléd gredo na obed v hišo neveste. —

(Dalje sledi.)

Prigodba iz življenja rajnega korarja gospoda Valentina Staniča.

Sladak je spomin na miloserčniga gospod korarja Valentina Staniča vsim, kateri ga po njegovih lepih

delih poznajo, in koristno je njega večkrat v misli vzeti, kér tako bojo drugi napeljevani, njega posnemati. Pa še le bolj Staničev izrisani obraz tistiga veseli, ki ga je po osebi poznal, in celó tistiga, kateri vsakdan streho pred očmi ima, pod ktero je bil Stanič pervikrat svitlo sonce zagledal, in posebno pa mene, kér tisto hišo za stanovanje imam, ktero je On sozidal bil. Zatorej se čutim v sercu rajncimu dolžan, neko prigodbo razglasiti, pri kateri je bilo njegovo življenje v nevarnost prišlo.

Ko so gosp. Valentin Stanič še vikár v Ročini bili, so si na glavo naložili, svojimu kaplanu lastno hišo sozidati in so speljevanje kaplanije sami prevzeli. De bi tako speljevanje po redu šlo, so hotli po svoji navadni skerbi vse sami viditi in vediti, in zmirej so okoli zidarjev in tesarjev hodili, kamuje, apno in les pregledovali. Kadar so zidovi že do verha speljani in v zgornji stanici trami za pode počez zmetani bili, pridejo gosp. vikar Stanič, in prederzni na ravnost po enim brunu tje gredó. Pa komej sredo bruna dosežejo, se na enkrat brun, ki ni bil še terdno položen preberne, se Jim spod nog spodmakne, in gosp. Stanič padejo; pa k sreči so pri padenji nanaglama brun z obema rokama objeli in tako v zraku obviseli, dokler niso delavci z lestvico na pomoč prileteli in gospod vikarja nevarnosti oteli. Ako bi gosp. Stanič tako sebi pričijoči in z rokama hiterni ne bili, gotovo bi Jim k zdravju ne bilo služilo, šest sežnjevisoko na terdo skalo pastí. Ko so nevarnosti odšli, so sami z navadno priprostnostjo rekli: „Saprabolt, skorej bi me bili mertviga pobrali“, in kmalo so neprestrašeni drugej na visoko gori stopili.

Ta prigodba, ktera je takiga moža, ki je čast naše ljube domovine, skorej ob življenje pripravila, mi večkrat v glavo pade, kadar po svoji izbi na tisti brun stopam, in podoba rajnega korarja na zidi pogledam.

V Ročini mesca svečana 1848.

F. J. Cafov.

Zastran gosp. Cafoviga slovenskiga slovnika.

Od več strani in že mnogokrat vprašani, kaj de je z obljubljenim novim slovníkom, smo se obrnili na častitiga gosp. Oroslava Cafova in Jih vprašali, kdaj de bo prišel Njih željno pričakovani besednik na beli dan? Častiti gospod so nam 1. sušca sledeči prijazni odgovor poslali, kteriga tukaj radovednim bravcam na znanje damo, nadjajoči se, de nam iskreni rodoljub ne bojo za zlo vzeli, ako damo med občinstvo, kar občinstvu gré.

„Vprašali ste me — pišejo gosp. Cafov — kaka je z mojim slovníkom: Resnico Vam ovádim, ter okolnost ne prikrijem:

1. Sprave — nabirkov za slovník imam toliko na kupu, da še pred dobrim létom ne mislim nič skládati; rajši nič, kakor poverhoma!

2. Kér je še gosp. Dr. Murkov besednik zmirom na ponúd, se mi močno zdí, da se zdaj ravno ob važni dobi razvijanja Slovéntstva in Slovánstva s svojim délam ne smém prenegliti.

3. Vmés še Slovéncam za kratnočasno berilo skerbím. Drago bi mi bilo od gosp. Blaznika, pervákamed slovenskimi tiskárji izvedeti, ktere Krišt. Šmidove pisma še na Slovensko niso preložene; jaz bi si prijatelov našel, da bi prestávljali; kaj ti, da bar naši Slovenci po takim branji hrepené. Vsej se molitvene bukvice le samo v cerkvi rabijo, domá pa so v hiši na polici ali v škrinji hranjene — dogodivšinsko (zgodovinsko) knjigo pa težko iz rok izpustiš, kér ti je jako zavzetna! Pa Bogu bodi potoženo! kmet ne vé, kaj bi si kupil, kér so takovi gospodje sila redki, kateri bi si užé bili knjižno založnico ali vsaj brav-

*) Ta pesim izvira od pervih časov, ko so starši majke od 8 ali 10 lét obečali, kakor je navada belih Krajncov, v 43. listu Novíc 5. tečaja popisana; tudi druge navade pri ženitvi so zlo enake navadam belih Krajncov. —